

opusdei.org

Prelaadi kiri (märts 2016)

Lisaks märtsikuu liturgiliste pühade mainimisele räägib prelaat oma kirjas sellest, millised võimalused on kristlastel rahu süvendamiseks.

01.03.2016

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Mõned päevad tagasi pühitsesin ma diakoniks kuus teie venda, kellest edaspidi saavad preestrid. Täna gem koos minuga selle eest Taevast ja

palugem Jumalat, et ei kirikus, ega Opus Deis ei oleks kunagi puudus ustavatest teenijatest, kes pühendaksid ennast täielikult ja ainuüksi hingede heaks töötamisele. Kasutagem ära see Halastuse aasta selleks, palvetada intensiivsemalt kogu maailma kiriku eest, olles väga tihedas ühenduses Paavstiga.

”Jumala halastus muundab inimese südant, teeb, et ta võib tunda truud armastust ning omakorda annab talle võime, olla halastaja. See on alati imeväärne, kuidas jumalik halastus nagu kiiritaks meie elud, õhutades armastama oma ligimesi ja innustaks elama nii, nagu õpetab kiriku traditsioon, halastuse vaimus”[1].

Vaadakem nende kuude jooksul, kuidas paneb armastus Jumala vastu meid teiste inimeste vaimse ja materiaalse heaolu pärast muret tundma. Armastuse teod näitavad Jumala armastuse tõelisust, nagu

ütleb püha Johannes: *Kui keegi ütleb: „Mina armastan Jumalat”, ja vihkab oma venda, siis ta on valelik, sest kes ei armasta oma venda, keda ta näeb, ei suuda armastada Jumalat, keda ta ei ole näinud. Ja see käsk on meil temalt endalt, et kes armastab Jumalat, armastagu ka oma venda!*[2]

11. märtsil, don Alvaro sünniaastapäeval meenutame rõõmuga seda head ja ustavat Jumala teenijat. Kirik kuulutas ta õndsaks ja tõstis ta altaritele, sümboliseerimaks - täiusliku truudusega- Opus Dei vaimsust, mida oli õppinud püha Josemaria. Don Alvaro ei tahtnud kunagi ise hiilata, andmata au püha Josemariale; kui palju kordi kuulutas ta oma sügava ja siira alandlikkusega, et ei ole enam kui tema vari, tööriist, mida meie Asutaja kasutas, et võiks jätkata Opus Dei juhtimist taevast.

Üks väike nüanss aitab meil mõista seda Don Alvaro madalat profiili. Kui ühel koosviibimisel koos püha Josemariaga, keegi läks tema kõrvale, et teda järgida, ütles ta automaatselt: Meie Isaga! Meie Isaga! Nii käitus ta alati: saatis oma õed ja vennad, hiljem tütreid ja pojad meie Asutaja juurde, kes on *reglamenteerija* – et tutvuda, võtta omaks ja elada Opus Dei vaimsust. Ta ei tahtnud kunagi, et teda võrreldaks meie Isaga, sest ta oli teadlik, et Issand oli valmis kõigeks, et püha Josemaria võiks olla esimene ja ainuke figuur, kes võis kehastada täiuslikult Opus Deid.

Meie isa tõeline alandlikkus, mis oli kindlasti väga selge ja õpetlik meie ning samuti Don Alvaro jaoks ja ma tahaksin esile tuua ühe väikese detaili: Ühe Opus Dei pontifikaalsne aprobatsiooni tõttu kuulis meie Asutaja uudist, mida vahendas Vatikani raadio. Kui aga diktor hakkas rääkima tema isikust, torkas

silma, kuidas püha Josemaria häbelikuks muutus, kuidas ta punastas: see oli selge näide sellest, kuidas tal oli kombeks rääkida endast sõnadega, mis pärinevad liturgiast, ühest euhharistilise kirikupüha tekstidest: *servus pauper et humilis* [3], ma ei ole midagi muud, kui vaene ja alandlik teenija.

On öeldud, et peaksime praktiseerima ligimesearmastust ja ma soovin suunata tähelepanu mõningatele vaimse halastuse näidetele. Jumalikus kohtus küsitakse meilt, kui palju oleme tundnud muret ligimeste materiaalsete vajaduste pärast; kuid samuti peame me vastama teistele küsimustele:

”kas oleme aidanud teistel ületada kahtlusi, mis panevad ahastama ja on tihti üksilduse põhjus. Kas me oleme aidanud ületada teadmatust, milles elavad miljonid inimesed

(...)Kas me oleme olnud üksildaste ja muresolijate ligidal? Kas me oleme andnud andeks neile, kes on meile kurja teinud, ning heitnud kõrvale igasugust vägivalda tekitava viha ja vihkamise? Kas meil on sellist kannatlikkust, mis on Jumalal, kes kannatab välja isegi meid? Kas me oleme oma vendi ja õdesid palves Issanda hooleks andnud?[4]

Selles vaimsete halastustegude nimekirjas, mida Paavst nimetas, võime avastada ühise nimetajana püüet, külvata südameisse rahu. Mulle meenub, kui püha Josemarialt küsiti, millist tervitusviisi kasutasid esimesed kristlased ja mida kasutavad praegu ka Opus Dei liikmed. Ta vastas: **Pax!** Me ei karjuse da kõigest kõrist, kuid püüame rahu edasi kanda, ükskõik kus tahes me ka ei oleks. Sellisel viisil, nagu lained mässavad, lisame enda ja teiste kannatustele pisut mõistmist, natuke ühist elu; pisut armastust

ühes sõnas. Anname edasi rahu ja saame ise rahu.

Pax vobis!*Nõus?* Clausis ianuis (Jn 20, 26), ukсед olid lukus, aga Jeesus tuli, jäi seisma nende keskele ja ütles: „Rahu teile!” Niisamuti on ka maapeal mõnikord meie jaoks kõik ukсед suletud. Kuid ainult siis ei kaota me rahu, kui anname seda teistele: pax vobis[5].

Ja lisaks: eelkõige arusaamatuste, laimujuttude, valede ja häbistamiste puhul..., aitab alati püsiv rahu. Soovi, nagu õpetas Jeesus Kristus. See oli peamine, minu vanematelt päritud esimene kristlik ind; ja seejärel – mul ei ole piinlik seda öelda, sest see ei ole upsakus - , Püha Vaim.[6].

Tema esimene järglane õppis sellest väga hästi ja seepärast töötas ta agarasti selle nimel, et märgata ja pühenduda nende inimeste materiaalsetesse ja vaimsetesse vajadustesse, keda ta oma teel

kohtas. Paljud mäletavad seda headust millega ta võttis vastu kõik kes talle oma mured usaldasid, rahu millega need inimesed sealt oma tavalise elu juurde tagasi tulid, pärast vestlust, mis võis isegi väga lühike olla. Tõepoolest, ta külvas enda ümber rahu ja rõõmu, püüdes edasi anda seda, mida oli kuulnud meie Isalt; seda kinnitab lugematu arv tunnistajaid.

Püha Josemaria viitas oma lastele täpselt sõnadega: **rahu ja rõõmu külvajad**; samu sõnu on kasutatud ka ühes vanas Püha Tooli dokumendis, mis räägib Opus Dei liikmetest. Kõigile, kes soovivad selle vaimsusega ennast paremaks muuta – ükskõik, kas nad on Opus Dei liikmed või mitte -, soovitan ma püüda osutada vaimset abi inimestele, keda me tavalises elus või muudel põhjustel kohtame. Olgem külalislahked; ilmutagem igal hetkel oma valmisolekut ära kuulata nende

muresid, anda näpunäiteid, mida nad paluvad, lohutada kannatajaid raske haiguse või solvamiste pärast, armastuse puudumise, või muude asjade puhul, nagu näiteks töötus, mis on praegu majanduskriisi tõttu paljudes maades väga aktuaalne. Paljudes olukordades ei ole kindlasti võimalik leida lahendust, kuid kunagi ei tohi puududa meie armastus, meie palved, meie ühtsus, meie osavõtt nende hädades ja raskustes. Püha Paulus kirjutas: Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, halastuse Isa ja kõige julgustuse Jumal! Tema julgustab meid igas meie ahistuses, et me suudaksime julgustada neid, kes on mis tahes ahistuses, julgustusega, millega Jumal meid endid julgustab.

[7]

Püha Josemaria kinnitab, et **armastust vajavad kõik inimesed ja seda vajeme me ka Opus Deis. Püüdke, üha rohkem armastada**

**oma vendi, ilma üleliigse
sentimentaalsuseta. Hoolitsegem
nende eest, kes on pühendanud
oma elu Jumalale, püüdkem aidata
neid, kes teie abi ootavad, teie
armastusega ja vennaliku
manitsusega.[8]**

Nii käitume me kõikidega, kuid eriti –
kuna orientiiriks on armastus –
Jumala lastega Opus Deis või
nendega, kes võtavad osa meie
apostolaadist ja samaaegselt kõigi
inimestega, sest me tunneme huvi
absoluutselt igaühe vastu.

Õnnis Alvaro, järgides püha
Josemaria õpetusi, kommenteeris et
selleks, et olla kõikide maailma teede
jaoks *rõõmu ja rahu külvajad* ” tuleb
kõigepealt luua suur rahu tagavara
oma südamesse. Nii võib teie
küllusest jagada ka teistele
inimestele, alustades nendest, kes on
teile kõige lähemal: sugulased,
sõbrad, kaaslased, teie tuttavad”[9].

Märtsikuu teises pooles kutsub liturgia meid rõõmustama erinevate pühade puhul. Kronoloogilises järjekorras on esimesena 19. märts, püha Joosepi, kiriku ja Opus Dei patrooni suurpüha, mil uuendame oma armastuse valikut, mille kaudu Issand ühendas meid Opus Deiga. See on eriline päev, mil võime paluda, et kasvaks nende inimeste arv ja kvaliteet, kes leiavad vaimuliku kutsumuse või vaimuliku elu kutsumuse maailma keskel.

Kohe järgmisel päeval, 20. märtsil, järgneb Püha Nädal, mis kulmineerub 27. märtsil Ülestõusmispühapäeval. Püüdkem elada uue järjekindlusega Paastuaja viimaseid päevi; nii saame paremini osa Paasapüha juubeldavast rõõmust.

28. märtsil on püha Josemaria preestrikspühitsemise aastapäev, mis sel aastal langeb Ülestõusmispühade

esmaspäevale: see on suur rõõmu ja Jumalas kasvamise põhjus, et ta on andnud sellise pühaku, nagu on meie Asutaja, kes on avanud lugematule arvule meestele ja naistele oma ustavaima ühendusega **jumalikud teed maa peal**. Ja kuu viimasel päeval meenutame seda, kui Püha Euhharistiat säilitati esmakordselt ühes Opus Dei keskuses. See oli Ferraz´i residentsis 1935. aastal. Tollest ajast peale, kui palju armu on valanud Issand Opus Deisse ja tema apostellikesse ettevõtmistesse. Täna, mu tütre ja pojad, seda Jeesuse lähedust, mida ta näitas euhharistliku armastuse hoolega.

Palvetagem Paavsti, tema kaastöötajate eest kiriku juhtimises, piiskoppide ja preestrite eest kogu maailmas; et iga süda ja iga hing, annaks kogu oma energia kogu maailma teenimiseks ja Jumala auks.

Kogu armastusega ma õnnistan teid

Teie isa

+Javier

Rooma, 1. märts 2016

[1] Paavst Frantsiskus, Sõnum
Paastuajaks 2016, 4-X-2015.

[2] 1 Jn 4, 20-21.

[3]Tunnipalve, Corpus Christi, Tomás
de Aquino hümn.

[4] Paavst Frantsiskus , Bulla
Misericordiæ vultus, 11-IV-2015, n.
15.

[5] Püha Josemaría, Perekondliku
koosviibimise märkmed, 1-I-1971.

[6] Sama

[7] 2 Kr 1, 3-4.

[8] Püha Josemaría, Perekondliku
koosviibimise märkmed, 6-X-1968.

[9] Õnnis Álvaro, Jutlus, 30-III-1985
("Palvetagem koos Álvaro del
Portillo", Ed. Cobel, 2014, p. 44).

[10] Hch 4, 32.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2016/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2016/)
(27.03.2025)